

ИЗЪ ДНЕВНИКА НА ДЖАВКО КЖСООПАШКОВЪ

СЪНЪ

Знайте ли кое е на свѣта най-сладко? Всички ще речете: „Знаемъ, Джавко, знаемъ. Ти месце обичашъ. То за тебъ ще бжде най-сладкото нѣщо!“ — Лъжете се, братя! Нѣма да отричамъ, че месце обичамъ. Но не зная нѣщо отъ съня по-сладко.

Цѣлъ день си лудувалъ, джавкалъ си, игралъ си. Хапналъ не дохапналъ, сръбналъ не до-сръбналъ — сгушишъ се на топло, па заспишъ си сладко. И още по-сладки сънища сънувашъ. На сънъ всичко може. Ходишъ дето искашъ. Правишъ си на воля каквото желашъ. Цѣлъ день ти се щѣло нѣщичко да хапнешъ, легнешъ вечеръ гладенъ, и хопъ — на сънъ виждашъ богата трапеза. И хапнешъ, и сръбнешъ. Никой ти не виква. Никой те не ритва...

Ето оназъ вечеръ какъвъ сънъ сънувахъ:

Вървя съ наша Дана. Стигаме до моста. Изведнѣжъ усѣ-

щамъ, че нѣкой ме дръпва и така ми казва:

— Пардонъ, господине! Вие нали бѣхте стихоплета Джавко?

Азъ се понавжсамъ. Отвърщамъ сърдито:

— Не съмъ стихоплета, а поета Джавко. За какво ти трѣбвамъ?

— Извинете, моля. Едно писмо нося. Царьтъ ви го праща. Азъ питамъ учуденъ:

— Кой царъ ми го праща?

— Царьтъ, що владѣе кучешкото царство.

Отварямъ писмото. Чета и не зная отъ радостъ кжде съмъ.

— Драги ми поете, — пише ми самъ царьтъ, — съ наслада ти четохъ днеска стихоеѣ. И те назначавамъ придворенъ учитель. Ела тукъ веднага. Че на царедворци чакатъ синовеѣ, за да ги направишъ всичкитѣ поети!

Подавамъ писмото на Дана и казвамъ:

— На чети, да видишъ, какъва честь ми правятъ, та и ти